

TÉMA 8: DUCHOVNÝ RAST V CIRKVI

Prehľad témy

Keď nás Boh zachránil, nezachránil nás preto, aby sme žili svoj život v izolácii. Naopak, spasením sme prinesení do jeho rodiny – do Cirkvi/zboru. Boh koná svoju hlavnú prácu vo svete cez Cirkev.

V tejto téme budeme skúmať:

- Povahu a funkcie miestneho zboru.
- Poslanie Cirkvi a vašu úlohu v miestnom zbore.
- Rozdiely medzi zdravým a nezdravým zborom.
- Jedinečnú úlohu, ktorú si Boh praje, aby ste zohrali v jeho diele v cirkvi.

Pochopenie témy

„Neochvejne sa pridržajme nádeje, ktorú vyznávame, lebo ten, čo nám dal prisľúbenia, je verný. Venujme pozornosť jeden druhému a povzbudzujme sa k láske a dobrým skutkom. Neopúšťajme naše zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujme, a to tým väčšmi, čím väčšmi vidíte, že sa blíži Kristov deň.“

Hebrejom 10:23-25

Pri narodení prichádzame do rodiny, ktorá sa má o nás starať, živiť a pomáhať nám rásť. Keď rastieme, narastajú aj naše povinnosti voči rodine. Postupne sa dokážeme postarať o iných, vrátane našich vlastných detí. Podobne, keď sme „sa narodili“ v Kristovi, prichádzame do rodiny – Cirkvi. V nej sme pre ostatných duchovnými bratmi a sestrami. Sme zjednotení s Kristom. Spolu tvoríme Jeho telo.

Čo je Cirkev/zbor? Ako by mala fungovať? Ako vyzerá zrelá cirkev/zbor? Aké sú naše úlohy a povinnosti ako členov miestneho zboru?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť).

„Neexistuje niečo také ako kresťan – samotár.“

„Cirkev nie je ľudská organizácia, ale organizmus.“

„Som kresťanom, ale cirkev je mŕtva a nudná. Svoje potreby si uspokojím cez kresťanskú televíziu, rádio a knihy. Cirkev skutočne nepotrebujem.“

„Božou prvoradou prácou vo svete dnes je Jeho práca v cirkvi a prostredníctvom cirkvi.“

„Cirkev nie je budova. Sú to ľudia.“

„Snažili sme sa nájsť dobrý zbor, ale jednoducho sa nám to nedarí. Ak je v zbore dobrá hudba, je zlé kázanie. Keď je tam dobré kázanie, nepáči sa to našim deťom. Keď sa to páči deťom, potom je tam problém s parkovaním. Kedy tu už budú zbory fungovať poriadne?“

Príklady zo života

Jolanda

Odkedy poznáte Jolandu, je ťažké sa v nej vyznať. Zoznámili ste sa, keď si čítala Bibliu vo vlaku, ktorým spolu cestujete každý deň do práce. V skutočnosti ste sa za posledných pár mesiacov celkom spriatelili. Zvláštne je však to, že vždy, keď hovoríte o svojom zbore, zdá sa že ju to vôbec nezaujíma. Zvlášť je čudné to, že ona je pritom veľmi motivovaná kresťanka. Jediné, čo ju nezaujíma, sú cirkvi. Keď bola malá, chodila do kostola so starou mamou, a aj teraz príležitostne zájde do zboru v nedeľu ráno. Ale to je všetko. Chce sa čo najviac naučiť, ale nepociťuje potrebu spoločenstva alebo záväzkov. Raz prišla na domácu skupinku, ale pripadalo jej to ako kopa ľudí, ktorá chce hovoriť len o svojich problémoch. Toto ju skutočne odradilo od akéhokoľvek vzťahu s „cirkevnými ľuďmi.“ Namiesto toho počúva kresťanských kazateľov v televízii alebo v rádiu. Je presvedčená, že má všetko, čo potrebuje, aby mohla rásť vo svojej kresťanskej viere. Dokonca svedčí kolegom v práci – dokonca viac než to robíte vy! Čo si myslíte Jolandinom rozhodnutí ohľadom cirkvi? Čo si myslíte o jej duchovnom raste?

Aká hlavná otázka alebo téma stojí pred nami?

Štúdium Písma

Skutky 2:42-47

42 Neustále sa venovali učeniu apoštolov, bratskému spoločenstvu, lámaniu chleba a modlitbám. 43 Všetkých sa zmocňovala bázeň, lebo prostredníctvom apoštolov sa dialo veľa zázrakov a znamení. 44 Všetci, čo uverili, boli pospolu a mali všetko spoločné. 45 Predávali svoje pozemky a majetky a rozdeľovali z toho všetkým podľa toho, koľko kto potreboval. 46 Deň čo deň spoločne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a spoločne jedávali pokrm s radosťou a úprimným srdcom. 47 Chválili Boha a tešili sa priazni celého ľudu. A Pán deň čo deň pridával k ich spoločenstvu tých, čo povolával na spásu.

Keď žil Ježiš na zemi, predpovedal svoje pôsobenie po svojej smrti a vzkriesení: „Postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.“ Tesne pred svojim odchodom do neba dal svojim nasledovníkom nariadenia. Mali byť jeho svedkami až po konce zeme, mali kázať evanjelium a privádzať obrátených do zborov. Mladá Cirkev, skupina 120 nasledovníkov Krista, mala splniť obrovskú úlohu. Ale taktiež dostala zmocnenie, aby to urobila. V Skutkoch 2 prišiel na zem Duch Svätý, ktorý prebýva vo veriacich s mocou a múdrosťou. V moci Svätého Ducha malá cirkev v Jeruzaleme následne zasiahla celú rímsku ríšu.

Čo bolo kľúčom k efektívnosti tejto malej skupiny kresťanov v Jeruzaleme? Čo bolo poslaním „Cirkvi“ vo všeobecnosti?

V Skutkoch 2:42-47 Lukáš podáva obraz cirkevného zboru v Jeruzaleme. Jeho záznam nám ukazuje, akí máme byť ako Cirkev.

Podľa Skutkov 2:42 – čomu boli kresťania „oddaní“?

Čo si myslíte, prečo sa cirkev tešila z takej priazni u neveriacich?

Čítajte nasledujúce oddiely a všimnite si, čo hovoria o úlohe každého veriaceho v zbore a o úlohách jednotlivých kategórií veriacich?

Rimanom 12:1-13

1Korintianom 12:12-27

Efezanom 4:1-6, 11-16

Títovi 2:1-15

Ktoré metafory použil Pavol na opísanie zboru v oddieloch uvedených vyššie?

Nahliadnutie do iných zdrojov

“Rastíme v prostredí lásky”, Warren Wiersbe.

Desiata kapitola z knihy „*Being a Child of God*“. Copyright © 1996. V origináli použité s dovolením Thomas Nelson Publishers, Nashville, Tennessee. Všetky práva vyhradené.

Rastieme v prostredí lásky

Z knihy „*Being a Child of God*“, Warren Wiersbe

Pred sto rokmi urobili v jednej newyorskej nemocnici pre nájdené deti veľmi pozoruhodný experiment. V priebehu niekoľkých týždňov sa na jednom oddelení venovali všetkým deťom bežným spôsobom, ale niektorým deťom *zámerne neprejavili lásku*. Ošetrovatelky sa o nich starali, ale nerozprávali sa s nimi ani im nespievali, nedržali ich v náruči a vôbec im nepreukázali žiadnu lásku. Deti dostali starostlivosť, ale nebola to nežná láskavá starostlivosť.

A výsledok? Tie „nemilované“ deti sa stali problematickejšími a boli viac choré než ostatné deti na oddelení. Lekári došli k záveru, že láska, ktorú deti dostali, bola dôležitou súčasťou ich života a vývoja, a nič ju nemohlo nahradiť. Ak majú deti vyrastať zdravé a šťastné, musia okúsiť lásku.

Významná antropologička Margaret Mead povedala: „Vôbec nezáleží na tom koľko komunit niekto vymyslí, vždy vyhrá rodina.“ Pretože len v rodine zažijeme starostlivú lásku. Toto je jeden z dôvodov, prečo Boh postavil do sveta svoju cirkev. Cirkev je Jeho zvláštnou rodinou, aby pomohla Jeho deťom rásť, pretože kresťania rastú v atmosfére lásky.

Cirkevný otec Cyprián¹ povedal: „Pre koho cirkev nie je matkou, pre toho Boh nie je otcom.“ Nevysvetľujem to tak, že Boh udeľuje svoju milosť cez cirkev, alebo že vstup do miestneho zboru je to isté ako členstvo v Božej rodine. Nie je. Množstvo ľudí, ktorí patria do cirkví, nikdy neprežili spasenie skrze vieru v Ježiša Krista.

Výroku Cypriána rozumiem takto: Každý, kto tvrdí, že je členom Božej rodiny, dokáže to tým, že bude milovať Boží ľud a bude mať s nimi vzťah ako súčasť miestneho zhromaždenia. Kresťania sú ovečky a ovce spolu tvoria stádo. Sú členmi toho istého duchovného tela, a preto patria jeden druhému a potrebujú sa navzájom. Kresťania nemôžu dospievať v izolácii.

Takže nikdy nezabudnite na tento zázrak, že ste súčasťou Božej cirkvi v tomto svete. Ak kritizujete cirkev a strácate zo zreteľa tento div, váš duchovný rast bude uväznený, pretože rastieme v atmosfére lásky.

Povolání Ježišom Kristom

Zo všetkých mien a obrazov Božieho ľudu v Biblii je mojím najobľúbenejším to, ktoré Pavol použil, keď písal list Rimanom. Veriacich nazýva „povolání Ježišom Kristom“ (Rimanom 1:6).

Čo to znamená byť „povolánymi Ježišom Kristom“? V prvom rade to znamená, že Boží ľudia boli *vyvolaní*, čo definuje náš vzťah k svetovému systému okolo nás. Grécke slovo pre „cirkev“ je *ekklesia*, čo pochádza zo slovesa znamenajúceho „vyvolať von.“ Z neho je odvodené napríklad slovo

ekleziológia (náuka o cirkvi). Boží ľudia sú vyvolaní von z tohto sveta, aby patrili výhradne Bohu. Ježiš povedal: „*Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta*“ (Ján 17:14). Podobne ako Ježiš, ani my nie sme izolovaní od sveta, lebo našou službou je byť svetlom v tomto temnom svete. Avšak musíme byť od tohto sveta oddelení (2Kor 6:14-18) a „chrániť sa pred poškvrnou sveta“ (Jakub 1:27); a musíme dávať dobrý pozor, aby sme „unikli záhube, ktorú vo svete spôsobuje žiadostivosť“ (2Petrova 1:4).

Boží ľud je vyvolaný, ale tiež sme *povolání byť spolu*, a to definuje náš vzťah k ostatným veriacim. O prvej cirkvi je napísané: „Všetci, čo uverili, boli pospolu“ (Skutky 2:44). Za čias apoštolov, keď ľudia uverili Kristovi a boli znovuzrodení, urobili druhý duchovný krok - dali sa pokrstiť a stotožnili sa s cirkvou. Oni nikdy nepočuli heslo: „Ježiš áno – cirkev nie!“, ktoré sa stalo populárnym už v šesťdesiatych rokoch minulého storočia. A ak by ho boli počuli, iste by ho boli ignorovali. Napokon, ak je

**Kresťania nemôžu
dospievať v izolácii.**

Cirkev telom Kristovým, ktorého je On hlavou, ako môžete mať jedno bez druhého?

Čo robili kresťania, keď sa spolu zišli? „Neustále sa venovali učeniu apoštolov, bratskému spoločenstvu, lámaniu chleba a modlitbám... chválili Boha a tešili sa priazni celého ľudu. A Pán deň čo deň pridával k ich spoločenstvu tých, čo povolával na spásu“ (Skutky 2:42, 47). Oni spolu chválili Boha a spolu sa modlili, spolu počúvali Slovo, spolu jedli, spolu dávali svoje obete a spolu svedčili. A výsledok bol každodenný nárast cirkvi keď sa ľudia obracali k viere.

Nová zmluva nepozná samotárskych svätých, ktorí sú odovzdaní svojmu vlastnému duchovnému rozvoju a ignorujú ostatných kresťanov alebo ľudí stratených v tomto svete. Ani neschvaľuje obľúbenú značku „komerčného kresťanstva“, ktoré dovoľuje ľuďom chodiť do cirkvi a dostať tam, čo chcú, ale nikdy nijako neprispievajú k potrebám ostatných.

My sme *vyvolaní*, a preto sme oddelení ľudia. Sme *povolani byť spolu*, a preto sme ľuďmi, ktorí spoločne chvália Boha vo vzájomnom spoločenstve. Avšak sme tiež *poslaní* von svedčiť ľuďom, čo určuje náš vzťah k miliónom stratených ľudí v dnešnom svete. Keď sa cirkev modlí a uctieva Boha, On hovorí a povoláva si z Božej rodiny tých, ktorých si vyvolil, aby niesli Jeho zvesť aj na iné miesta. Ježiš povedal: „Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás“ (Ján 20:21). V cirkvi v Antiochii sa stalo nasledovné:

„Keď slúžili Pánovi a postili sa, povedal im Duch Svätý: Oddeľte mi Barnabáša a Šavla na dielo, na ktoré som ich povolal. Potom sa postili a modlili sa, a keď vložili na nich ruky, prepustili ich.“ Skutky 13:2-4

Ak jediným cieľom kresťanov je oddeliť sa od sveta, stretávať sa a užívať si spoločenstvo, potom cirkev nebude rásť a nesplní svoje poslanie v tomto svete. Sme dlžníkmi (Rim 1:14) v hlásaní dobrých správ všade tam, kde sme a vo vysielaní iných, aby hlásali dobré správy tam, kde my nemôžeme.

Keď premýšľam o tom, čo znamená byť vyvolaný, povolaný byť spolu a poslaný, som dojatý a uvedomujem si, aká je to

veľká výsada patriť do Božej cirkvi. Potom keď sa zastavím, aby som premýšľal o tom, že jedného dňa budeme *zavolaní hore*, dojíma ma to ešte viac! Ježiš Kristus sa vráti a zoberie svoj ľud k sebe, a budeme navždy s Ním!

Takže nestráťte ten údiv nad tým, čo to znamená, že sme súčasťou „povolaných Ježišom Kristom“. Cirkev je stále Božím ľudom aj napriek svojim nedokonalostiam a slabostiam; cirkev potrebuje vás, a vy potrebujete Cirkev.

Obehový systém tela

Jeden z cirkevných otcov prirovnal vyznávajúcu cirkev svojich dní k Noachovej arche: „Keby nešlo o súd na tými, čo sú vonku, nikto by nezniesol smrad vo vnútri korábu!“

Napriek svojmu vznešenému a svätému povolaniu Cirkev nie je všetkým, čím ju Boh chce mať. Áno, veriaci sú zavolaní, ale niektorí veriaci sú ako Lot (Genezis 19) a Démas (2Tim 4:10) a žijú pre tento súčasný hriešny svet. Veriaci sú povolani byť spolu, ale mnohí vyznávajúci kresťania sa nestarajú o poslušnosť slovám z Hebrejom 10:25: „Neopúšťajte naše

zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku.“ Boží ľud je poslaný von, ale veľa veriacich sa nezaujíma o stratený svet. Počul som, že priemerný zbor vyčleňuje päť percent svojho rozpočtu na evanjelizáciu, a mnohí kresťania nesvedčia ani tam, kde sú, nie to aby ešte vyslali misionárov na iné miesta. A keď čakáme príchod Pána Ježiša Krista, príliš mnoho vyznávajúcich kresťanov by bolo radšej, aby svoj príchod odložil, pretože by to mohlo narušiť ich plány.

Cirkev vôbec nie je takou, akou by mala byť, ani takou, akou by mohla byť. Ale to by nemalo byť dôvodom na to, aby sme ju opustili a hľadali náhrady. Rodiny, v ktorých sme vy aj ja vyrastali, neboli dokonalé, ale akosi nám pomohli dostať sa tam, kde sme dnes. Miesta, kde kresťania pracujú, tiež nie sú dokonalé, ale zostávajú na nich, robia tam verne svoju prácu a snažia sa veci zlepšovať.

Manželstvá nie sú dokonalé, ale manželia a manželky zostávajú spolu, vychovávajú rodinu a tešia sa z nej napriek svojej

Nová zmluva nepozná samotárskych svätých...

nedokonalosti. Spoločnosť je rozvrátená, ale znášame ju a neuchyľujeme sa do izolácie v horách alebo neunikáme na púšť.

Prečo nezaujmemo to isté stanovisko k cirkvi? Uvedomenie si, že Cirkev je zázrak, je prvým krokom k správne mu vzťahu s Božím ľudom. Ale musí nasledovať druhý krok: úprimne sa pozrieť na nedokonalosť a chyby cirkvi a milovať Boží ľud napriek jeho chybám. Napokon, aj oni sa musia vysporiadať s našimi chybami! A pamätajte si, že kresťania rastú len v atmosfére lásky.

Dr. Howard Hendricks z teologického seminára v Dallase nazval lásku „obehovým systémom Kristovho tela.“ A ja s ním súhlasím. Výraz „milujte jeden druhého“ sa nachádza v Novej zmluve niekoľko desiatok krát a dôraz na lásku sa prelína všetkými dvadsiatimi siedmymi knihami.

V troch kľúčových oddieloch, ktoré hovoria o „živote tela“ cirkvi – Rimanom 12, 1Korintánom 12-14 a Efezanom 4 –

nemôžeme prehliadnuť, že láska tu má prioritu.

Uprostred Rimanom 12 čítame: „Láska nech je nepokrytecká... Buďte si navzájom oddaní v bratskej láske, predbiehajte sa navzájom v úctivosti“ (verše 9-10). Ľudia nazývajú kapitolu 1Korintánom 13 „hymnou lásky“ a čítajú ju pri svadbách. Ale jej hlavným cieľom bolo povzbudiť korintských veriacich, aby sa prestali chvastať a začali si navzájom slúžiť v láske. V Efezanom 4 Pavol trikrát spomína lásku a sú to príznačné výroky:

„So všetkou pokorou, miernosťou a trpezlivosťou, znášajte sa navzájom v láske (v2). Buďte pravdiví v láske, aby sme vo všetkom dorastali v Krista. On je hlava, z neho rastie celé telo, pevne spojené vzájomne sa podporujúcimi kĺbmi a buduje sa v láske podľa toho, ako je dané každej časti“ (verše 15-16).

Láska nám umožňuje trpezlivo znášať jeden druhého, úprimne spolu hovoriť a obetavo si navzájom slúžiť. A to sa prejaví v budovaní Cirkvi. Rastíme v atmosfére lásky. A tam, kde láska chýba, telo slabne, je choré a prestáva rásť.

Taká láska, ktorá buduje Cirkev, nie je len obyčajnou ľudskou láskou, ktorá dobre vychádza s obľúbenými ľuďmi. Je to božská láska, ktorá nám dáva silu starať sa o ľudí

a pracovať s ľuďmi, ktorých možno nemáme radi. Ak milujeme len tých, ktorí sa nám páčia a ktorým sa páčime my, vytvoríme uzavretú skupinu, kliku. Ale ak milujeme všetkých Božích ľudí a slúžime im, vtedy budujeme Cirkev. Pamätajme, kresťanská láska znamená, že navzájom jednáme tak, ako Boh jedná s nami; a Boh prijíma všetky svoje deti a prijíma nás v Kristovi. Hoci má svojich najbližších, nemá obľúbencov.

Všetkých veriacich „Boh naučil navzájom sa milovať“ (1Tes 4:9). Boh Otec nás naučil milovať tým, že dal svojho Syna (Ján 3:16), a Boh Syn nás naučil milovať tým, že nám dal nové prikázanie lásky (Ján 13:34-35), a potom to dokázal smrťou na kríži (1Jána 3:16). Boh Duch nás učí milovať tým, že vylial v našich srdciach riekku lásky (Rim 5:5) a vyprodukoval v nás ovocie Ducha, z ktorého prvým je láska (Gal 5:22). Prvý list Jánov nás učí: „My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov (3:14).

„Ten, kto nemiluje, nepozná Boha, pretože Boh je láska“ (4:8).

Pamätajme, kresťanská láska znamená, že navzájom jednáme tak, ako Boh jedná s nami...

Zdravie tela

Keď obehový systém lásky funguje správne, zdravie cirkvi sa prejavuje tromi zreteľnými črtami, vysvetlenými v Efezanom 4:1-16: jednotou (verše 1-

6), rozmanitosťou (verše 7-11) a zrelosťou (verše 12-16). Tieto tri charakterové črty sú podstatné pre zdravie a rast zboru a znamenajú, že obehový systém lásky správne funguje. Aj keď je vám tento oddiel dobre známy, bude pre vás užitočné zastaviť sa a znova si prečítať Efezanom 4:1-16.

Všimnite si, prosím, že všetky tri prvky sú dôležité. Jednota bez rozmanitosti sa stane uniformitou, a uniformita je nudná a vymiera. Ale rozmanitosť bez jednoty sa obyčajne stáva anarchiou – „každý si robí to, čo je správne v jeho vlastných očiach“ (Sudcov 17:21-25) a anarchia je nebezpečná a deštruktívna. Uniformita robí z cirkvi pevnosť, ktorá sa nikdy nemení. Ale anarchia robí z cirkvi chameleóna, ktorý sa vždy mení. Uniformita je bezpečná, ale mŕtva. Anarchia je vzrušujúca, ale nebezpečná.

Našťastie si nemusíme vybrať len jednu z nich, lebo potrebná je aj jednota aj rozmanitosť. Mnoho obrazov cirkvi v Novej Zmluve ilustruje význam rozmanitosti v jednote a jednoty v rozmanitosti. Cirkev je

rodina zložená z rôznych jednotlivcov, ktorí majú podiel na tom istom príbuzenstve. Cirkev je armáda (Efez 6:10-20, 2Tim 2:3-4), ktorá bojuje proti spoločnému nepriateľovi a poslúcha príkazy spoločného veliteľa. Ale každý individuálny vojak má svoju vlastnú prácu. Cirkev je svätý chrám a sväté kňazstvo (1Petra 2:5-9), v ktorej každý kameň má svoje zvláštne miesto a každý kňaz Bohom určenú prácu.

Túto pravdu najživšie vystihuje obraz tela, pretože každý z nás máme telo a zo skúsenosti vieme, čo znamená fungovanie jednotlivých orgánov spolu. Keď sa jedna časť tela „rozhodne“ stať nezávislou, máme bolesť a problémy. A niekedy je potrebné pristúpiť k drastickým krokom, aby sme sa uzdravili. Ako člen Kristovho tela, musím zistiť, akú funkciu v službe tela mi Duch určil. A musím ju verne plniť. Ale musím ju robiť v láske, pretože bez lásky telo nemôže rásť tak, ako treba.

Zrelosť udržiava jednotu a rozmanitosť v rovnováhe a zabraňuje, aby sa navzájom zničili a zničili aj cirkev. Zrelosť je charakterizovaná láskou. V tejto veľkej kapitole lásky Pavol napísal: „Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, zmýšľal som ako dieťa, usudzoval som ako dieťa. Keď som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby“ (1Kor 13:11). Tiež napísal: „Bratia, nebuďte pri usudzovaní ako deti, v zle buďte maličkí, no pri usudzovaní buďte dokonalí“ (1Kor 14:20). V Efezanom 4 jednota Ducha a dary Ducha slúžia k zrelosti,

„aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela, až kým všetci nedospejeme k jednote viery a poznania Božieho Syna, v dokonalého človeka, ktorého mierou dospelosti je plnosť Krista. Aby sme už neboli nedospeli ... pravdiví v láske, aby sme vo všetkom dorastali v Krista“ (verše 12-15).

Takže miestny zbor je spoločenstvom veriacich, ktorým ich duchovní vedúci pomáhajú objaviť, rozvíjať a používať duchovné dary, aby každý mohol účinne povzbudzovať a vystrojovať ostatných kresťanov k službe a k budovaniu tela Kristovho. Ale toto všetko sa musí diať

v atmosfére lásky, ako to Pavol vyjadril „buďme pravdiví v láske“ (Ef 4:15).

Teraz lepšie rozumieme, prečo majú kresťania ako jednotlivci aj zbory ako celok problémy, ktoré vedú k nesúladu a rozdeleniu. Sebeckto a hriech blokujú obehový systém a výsledkom je rozdelenie namiesto jednoty, súťaženie namiesto rozmanitosti a detinskosť namiesto dospelosti. Keď by sme mali pestovať jednotu, rozmanitosť a dospelosť v tele Kristovom, dovolíme nedospelosti, aby zapríčinila súťaženie, ktoré spôsobí nejednotu.

Deti často súťažia a nevedia si dosť dobre poradiť s rozmanitosťou a nepredvídateľnosťou. Rovnakosť predstavuje bezpečie – tá istá rozprávka na dobrú noc, tá istá obľúbená hračka, tá istá prikrývka. Deti sú šťastné, keď všetko ide podľa ich návykov. A detinskí dospelí sú takí istí. Čím sme starší, tým menej máme

radi zmenu. Rozmanitosť nás ohrozuje. V cirkvi sa nám páči len vtedy, keď je všetko rovnaké. Ale musíme vyhlásiť vojnu tej našej túžbe, ktorá chce, aby všetko išlo po našom. Áno, vojnu!

Pravda v tele

My ako Boží ľud rastieme a stávame sa podobnými Kristovi vtedy, keď sme vyživovaní pravdou, hovorenou v láske. Nie samotnou pravdou, ale pravdou podávanou s láskou. Nieкто veľmi dobre povedal, že pravda bez lásky je brutalitou, ale láska bez pravdy je pokrytectvom. A my nechceme byť vinní zo žiadneho hriechu. Keď na zhromaždení čakám, kedy ma vyzvú kázať, úprimne sa modlím k Otcovi: „Prosím, naplň moju myseľ pravdou a moje srdce láskou. Pomôž mi hovoriť pravdu v láske.“ Verím, že mi na túto modlitbu vždy odpovedal.

Rozdelenie je nepriateľom jednoty a vyznávajúca cirkev je dnes rozdelená. Keď spievame „Vpred, kresťanskí vojaci!“, odvážne znejú naše slová: „Nie sme rozdelení/všetci sme jedným telom“, ale každý dobre vie, aká je skutočnosť. Áno, z Božieho pohľadu je cirkev skutočne jedným telom a jednou armádou. My jednotu nevyrábame, my ju udržiavame (Ef 4:3). Ale z pohľadu tohto sveta je cirkev rozdelenou armádou a, čo je ešte horšie, vnútorne rozdelenou armádou.

**... pravda bez lásky je
brutalitou, ale láska
bez pravdy je
pokrytectvom.**

Z tradície vieme, že pohania v prvom storočí pozorovali členov prvotnej cirkvi a prehlásili: „Hľa, ako sa milujú!“ Ale od vlády cisára Juliána (361-63) sa situácia zmenila a pohania mohli úprimne povedať: „Hľa, ako medzi sebou bojujú!“ Podľa historika zo štvrtého storočia Ammiana Marcellina, sa vládca dozvedel, že „žiadne šelmy neohrozujú ľudí tak, ako sa navzájom smrteľne nenávidia väčšina kresťanov.“²

Ak kresťania nehovoria pravdu v láske, potom hovoria lož v zlobe a v nenávisti. Láska buduje, ale nenávisť ničí. Pravda ľudí spája, ale lož rozbíja vzťahy. Keď veríme pravde, Duch pravdy môže pracovať v nás a cez nás, a tak vzdelávať cirkev. Ale keď veríme klamstvu, otvárame dvere Satanovi a on do nášho spoločenstva vnáša rozdelenie a deštrukciu.

Počas svojej služby som kázal v zboroch, ktoré boli ortodoxné a boli na to hrdé. Avšak nevnímam som u nich rodinnú lásku, ktorá by mala sprevádzať odovzdanie sa Božej pravde. Kázal som aj v zboroch, ktoré sa chválili láskou, ale museli by ste použiť silné okuliare, aby ste v ich spoločenstve objavili aspoň malý kúsok pravdy, buď doktrinálnej alebo osobnej. Ľudia praktikovali formu náboženských lichôtok, ktoré im bránili v láskyplnej úprimnosti voči sebe i voči Pánovi. Ak kvôli jednote obetujeme čestnosť a pravdivosť a toto nazveme láskou, znamená to, že sme opustili pravdu a vypestovali pokrytectvo.

Existuje niečo také ako kultová/obradná cirkev, ktorá je nebezpečná pre duchovný rast, pretože vyučuje biblické pravdy, ale nerobí to v atmosfére lásky. Namiesto jednoty je tam uniformita, ktorá pochádza zo silného ovládania zhora, takmer úplného totalitárneho riadenia ľudských myslí a životov. Rozmanitosť nie je dovolená. Vedúci, ktorí sú dosť vzdialení od ľudí, tí poznajú Božiu vôľu a každý sa musí podriaďiť. Ľudia rastú vo vedomostiach, lebo sa vyučuje Biblia, ale nerastú v milosti. Zákonnícke prostredie udržiava ľudí závislých. Služba v takých zboroch sa zameriava na vinu, nie na milosť. A tí, ktorí odídu do iného zboru, sú označení za zradcov a zaobchádza sa s nimi ako s malomocnými.

Nanešťastie, niektoré kultové cirkvi rastú, lebo priťahujú množstvo ľudí, ktorí

majú hlboké skryté potreby, ktoré musia byť naplnené. Títo ľudia sa obávajú zmien vo svojom svete a hľadajú bezpečie; sú osamotení, cítia sa nedostatoční a potrebujú identitu; sú naštvaní na život a potrebujú prijateľný spôsob, ako ventilovať svoj hnev. Kultová cirkev poskytuje všetko, čo potrebujú: silní, vševediaci vodcovia dávajú bojzlivým ľuďom pocit bezpečia; členstvo v niečom úspešnom dáva nedostatočným ľuďom identitu. A prístup „my - oni“ ku kresťanskej viere dáva zlostným ľuďom príležitosť vyjadriť svoju nenávisť voči každému, kto s nimi nesúhlasí. Nie je to ideálna atmosféra pre duchovný rast, a predsa sa tu vyučuje dosť biblických právd (ale nie v láske), aby sa udržiavalo zdanie evanjelíkálnej dôstojnosti.

Rozmanitosť v tele

Pamätajte, že keď rodina rastie, jej členovia musia robiť zmeny.

Niektorí americkí pastori sa dostali do zvláštnej služobnej anomálie, zvlášť tí, ktorí študovali v štyridsiatych a päťdesiatych rokoch. Z nejakého dôvodu odmietajú rôznorodosť a neodvažujú sa vniesť do svojich zborov konštruktívne zmeny. Len pozorujú, ako ich miestny

zbor krváca a umiera a ľudia odchádzajú do iných spoločenstiev. Keby „hovorili pravdu v láske“, urobili by večnú pravdu aktuálnou potrebám dnešných ľudí. A povzbudzovali by svojich ľudí k vyjadreniu svojej viery zmysluplnými a zreými spôsobmi. Pamätajte, keď rodina rastie, jej členovia musia robiť zmeny.

Boh nám dal s manželkou štyri krásne deti. A ako tieto deti rástli, museli sme doma rôzne veci prispôbovať. Menili sme jedálny lístok, program, finančný rozpočet, nábytok (predsa neočakávate, že tinedžer bude spať v detskej postieľke) a dokonca sa menil náš rodičovský prístup k nim. Ak svoje deti milujete, preukazujete im lásku tak, že uplatňujete pravdu spôsobmi, ktoré deti povzbudzujú k rastu.

Miestny zbor je rodina, zložená z duchovných detí na rôznom stupni zrelosti, a každé z týchto vzácnych Božích detí si zaslúži osobnú milujúcu pozornosť. „Boli sme medzi vami vľúdni“, píše Pavol skupine nových kresťanov, „ako keď matka kŕmi a láska svoje deti... viete dobre, že sme

každého z vás ako otec svoje deti napomínali, povzbudzovali a zaprisahávali“ (1Tes 2:7,11). Môžete ľuďom veľa kázať, ale ak im chcete skutočne slúžiť a pomôcť im rásť, potrebujete tento osobný dotyk. Ježiš a Pavol mali čas na jednotlivcov, a tak isto aj my máme mať.

V Novej zmluve je najmenej štyridsaťpäť výrokov „jeden druhému“ a „navzájom“, vrátane výrokov „milujte jeden druhého“. Keby sme poslúchli tieto napomínania, naše zbory by mali problémy s horúčkou.

Zoberme si napríklad znepokojujúci problém pri udržiavaní jednoty v cirkvi, keď kresťania nesúhlasia s náboženskými praktikami ako sa obliekať, čo jesť, ako oslavovať sviatky, aké hudobné nástroje používať pri bohoslužbách, aký preklad Biblie používať, atď. Tieto praktické veci nie sú také dôležité ako doktríny, a predsa zapríčinili medzi Božím ľudom mnoho rozdelenia a stali sa meradlom duchovnosti spoločenstva.

V jednom zbore, kde som mal kázať, prišiel ku mne jeden starší pán a povedal: „Všimol som si, že vo svojich knihách niekedy citujete _____,“ a spomenul obľúbený parafrázovaný preklad Biblie.

„Keď píšem“, odpovedal som, „citujem taký preklad, ktorý najlepšie vystihuje to, čo chcem vyjadriť. Keď citujem z nejakej knihy, neznamená to, že súhlasím so všetkých, čo je v nej napísané.“

„Tak teda ja nebudem sedieť počúvať človeka, ktorý nemá žiadne presvedčenie o Božom Slove!“ takmer kričal, otočil sa a v hneve odišiel z budovy. Neposlúchol samotnú Bibliu, ktorú tak obhajoval. Škoda, že nezostal dlhšie, aby sme sa pokojne porozprávali o otázke prekladu Biblie. Mohli sme si navzájom pomôcť.

Keď som slúžil v medzinárodnom rozhlasovom vysielaní „Späť k Biblii“, ja aj všetci zamestnanci sme mali neustále problémy s reakciami niektorých poslucháčov na vysielanú hudbu. Pre niektorých bola príliš tradičná, iní ju považovali za príliš „súčasnú a svetskú“ a chceli, aby sme vypustili orchestrálnu hudbu a vrátili sa späť k orgánovej a klavírnej. Keď sme zaradili syntetizátor, bolo to ako keby sme popreli narodenie z panny. Zopár poslucháčov nám napísalo:

„Už nikdy viac nebudem počúvať vaše programy ani podporovať vašu službu!“

Ale prvým krokom k riešeniu problémov, ktoré vznikajú okolo rozmanitosti je rozpoznanie skutočností, že Boh do svojej cirkvi múdro umiestnil rôznorodosť, podobne ako do ľudskej rodiny a ľudského tela, aby cirkev mohla byť živým telom, ktoré rastie a dospieva, a zabalzamovaná múmia s menom, ktoré hovorí, že žije, ale je mŕtva. Bez rôznorodosti a rozdielov, ktoré poctivo vnímame a s ktorými sa láskavo zaobchádza, by žiadna rodina, manželstvo, hospodárstvo alebo cirkev nikdy nedospela. Stagnovala by.

Ak čítate Rimanom 14-15 môžete vidieť, že Pavol predpisuje postoj „jeden druhému“, aby nám pomohol rásť a nie ničť rozmanitosť kvôli uniformite. Výzva „prijmajte sa navzájom“ (14:1 a 15:7) nám pripomína, aby sme tieto malé rozdiely neurobili testom spoločenstva. Židovskí

veriaci, ktorí sa dodnes vyhýbajú bravčovému mäsu, nesmú byť kritizovaní pohanmi, ktorí veria, že každá potrava je povolená. Nerobme z dní alebo z jedla skúšku cirkevného členstva alebo osobných vzťahov.

Ďalej nás Pavol napomína, aby sme jedni druhých nesúdili (14:4,

10-13). My nevidíme do srdca brata či sestry tak, ako vidí Boh, a budeme mať dost práce sami so sebou, keď sa budeme Bohu zodpovedať. Sme povinní znášať slabosti slabých (15:1) a máme sa páčiť bližnému (15:2).

Pavol nás povzbudzuje: „Usilujme sa preto o to, čo slúži pokoju a vzájomnému budovaniu“ (14:19). Dôvod, prečo máme milovať tých, s ktorými nesúhlasíme, je ten, aby sme sa všetci vzdelávali, rástli a tešili z výsad kresťanskej dospelosti. Nerozmaznávame slabých kresťanov, aby zostali slabými, ani nezrelých, aby zostali detinskými. Radšej ich milujeme a chránime ich pred tým, aby z nich neboli puntičkári, ktorí sa boja slobody a udržiujú tradície, zatiaľ čo za slabých kresťanov budú považovaní tí, ktorí majú radi rozmanitosť a naučili sa s ňou žiť. Pravý opak je pravdou. Slabí kresťania nevedia zaobchádzať so slobodou, musia mať pevné pravidlá, ktoré poslúchajú a rozmanitosť ich ohrozuje. Slabý kritizuje silného, ale silný si musí dať pozor, aby neopovrhoval slabým.

... Boh múdro umiestnil do Cirkvi rôznorodosť... aby Cirkev mohla byť živým telom, ktoré rastie a dospieva.

Prijímanie rozmanitosti nám všetkým pomáha rásť, *ak sa navzájom milujeme.*

Tu je niekoľko výrokov „jeden druhému a navzájom“, ktoré môžeme poslúchnuť a tak si navzájom prejavovať kresťanskú lásku:

Buďte si navzájom oddaní v bratskej láske (Rim 12:10).

Napomínajte sa navzájom (Rim 15:14).

Navzájom si slúžte v láske (Gal 5:13).

Navzájom si odpúšťajte (Kol 3:13).

Navzájom sa povzbudzujte (Heb 3:13).

Nežalujte na seba navzájom (Jakub 5:9).

Modlite sa jeden za druhého (Jakub 15:16).

Spojte tieto výroky so všetkými ostatnými a výsledný súčet bude: „milujte sa navzájom“.

Rastíme v atmosfére lásky.

*

Poznámky:

¹ V anglickom origináli je tento výrok nesprávne pripísaný Augustínovi, ale je to výrok Cypriána (v jeho spise O jednote všeobecnej/katolickej cirkvi), poznámka Š.Evin

² Citované v *Freedom for Ministry* od Richarda Johna Neuhausu (Grand Rapids: Eerdmans, 1992), str. 119.

Príprava vlastnej odpovede

1. Stručne popíšte, ako cirkev prispieva k vášmu osobného duchovnému rastu. (Je možné duchovne rásť bez zapojenia sa do miestneho zboru?) Vysvetlite.
2. Na základe vášho štúdia popíšte, ako by vyzerala cirkev/zbory, keby bola takou akú ju Boh chce mať:
3. Vyhodnoťte svoje zapojenie do života zboru. Ste zapojený tak zmysluplne ako by ste chceli? Aký najlepší „najbližší krok“ môžete urobiť, aby ste boli hlbšie zapojený

Diskusia o téme

1. Ako by ste definovali „Cirkev/zbor?“ Ktoré dôležité prvky by mali byť v definícii zahrnuté?
2. Ako by vyzerala cirkev podľa toho, akú si ju Boh praje mať? Čo by tým dosiahla?
3. Môže kresťan rásť do dospelosti bez toho, aby bol zapojený v miestnom zbore? Vysvetlite.
4. Ako by ste popísali poslanie Cirkvi? Ste presvedčení, že Cirkev ako celok sa zameriava na svoje poslanie? Vysvetlite.
5. Ako sa ľudia vo vašej kultúre pozerajú na Cirkev? Ako môžeme my ako zbor rozvíjať pozitívne svedectvo v našom okolí?

6. Aká je naša zodpovednosť ako členov miestneho zboru? Prehodnoťte svoje vlastné zapojenie.

Praktické činy poslušnosti

1. Ako zmenila diskusia vaše pôvodné myslenie o tejto téme? Zhrňte svoje myšlienky.
2. Ako to plánujete uviesť do praxe (kde, kto, kedy, atď.)?
3. Urobte záväzok: Určite si ciele viery, ktoré sa vzťahujú k téme a povedzte o nich svojej skupine a/alebo vedúcemu.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžte nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola